

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **O. L.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie** se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016, č. j. CPR-44544-3/ČJ-2015-930310-V237, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2016, č. j. 2 A 20/2016 - 28, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství cizinecké policie“ či „správní orgán I. stupně“) č. j. KRPA-320044-100/ČJ-2014-000022 ze dne 20. 11. 2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uložil správní orgán žalobci správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu dva roky ode dne, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně stanovil žalobci ve smyslu § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu k vycestování z území ČR do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní vyhoštění žalobci uložil, neboť závažným způsobem narušoval veřejný pořádek ČR, když v období let 2009 až 2014 byl

opakovaně odsuzován pro spáchání úmyslného trestného činu, dopouštěl se i jiných protiprávních jednání a dále v době od 25. 10. 2013 do 19. 8. 2014 pobýval na území ČR bez víza a bez povolení k pobytu [rozhodnutím ze dne 28. 8. 2013 Ministerstva vnitra ČR, Odborem azylové a migrační politiky bylo oprávnění žalobce k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušeno, a to z důvodu opakovaného páchání trestné činnosti na území České republiky, čímž opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek].

[2] Rozhodnutím ze dne 15. 2. 2016, č. j. CPR-44544-3/ČJ-2015-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí.

[3] Žalobu proti posledně jmenovanému rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 6. 5. 2016, č. j. 2 A 20/2016 - 28, (dále také jen „napadený rozsudek“). Městský soud shrnul, že žalobce byl opakovaně odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů, kterých se dopouštěl pod vlivem návykové látky (alkoholu, marihuany, kokainu a pervitinu), a opakovaně za spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, kdy řídil motorové vozidlo navzdory zákazu, který mu byl dříve uložen. Zároveň úmyslně změnil svoji identitu a vydával se za jinou osobu. Byl tedy odsouzen za úmyslný trestný čin celkem v šesti případech, čímž dle městského soudu dopustil závažného narušení veřejného pořádku, jak je definováno v judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 18. 8. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 171). Vzhledem k tomu, že dle § 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců lze cizince za narušení veřejného pořádku vyhostit až na 10 let, pohybuje se doba stanovená správními orgány v délce dvou let při dolní hranici doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území.

[4] Městský soud se neztotožnil s námitkami žalobce, že správní orgány nezohlednily vztah k jeho družce, která je občankou ČR, tedy že je rodinným příslušníkem občana ČR dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tuto skutečnost totiž žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nezpochybnil a vycházel z ní. Soud se proto zabýval i otázkou zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Odkázal přitom na kritéria vyplývající z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Na základě toho zohlednil, že žalobce je svobodný a bezdětný, svůj vztah k přítelkyni S. S. navázal v říjnu 2013, tedy v době, kdy mu již byla uložena povinnost vycestovat po zrušení jeho povolení k trvalému pobytu z území České republiky. K navázání vztahu a jeho prohlubování tedy došlo v době, kdy pobyt žalobce na území České republiky byl spojen s porušováním právních předpisů. Pokud si za těchto okolností začal budovat své rodinné vazby k přítelkyni, nemůže se jednat o důvod, pro který nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat (jak vyplývá z rozsudku ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50). Kromě toho ze spisu vyplynulo, že žalobce a jeho přítelkyně (včetně její dcery) spolu nesdíleli nepřetržitě domácnost. Ani vztah k matce žalobce nepředstavuje dle městského soudu překážku vyhoštění. Městský soud vzal v potaz i délku pobytu žalobce na území ČR, dobu neoprávněného pobytu, jakož i skutečnost, že v zemi původu žijí příbuzní žalobce a má se kam vrátit. Uzavřel, že „*aspekty přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců svědčí spíše v neprospěch žalobce*“ a napadené rozhodnutí zcela přiměřené s ohledem na opakované úmyslné jednání žalobce mající charakter trestné činnosti.

[5] Konečně městský soud nepřisvědčil žalobci ani ohledně námitky nedostatečného odůvodnění doby správního vyhoštění, která je při dolní hranici zákonného rozpětí, když při jejím stanovení žalovaný přihlédl jak k délce pobytu žalobce na území České republiky, tak k jeho „*rodinnému zázemí, integraci do společnosti, a zároveň i k délce neoprávněného pobytu, kdy došel k závěru, že stanovená doba v délce 2 let po kterou mu nelze umožnit vstup na území států EU, zcela odpovídá*

pokračování

charakteru opakovanému jeho úmyslnému trestnímu jednání, kterého se na území České republiky dopouštěl, a za které byl v letech 2009-2014 opakovaně odsuzován trestním senátem“.

II. Kasační stížnost a další podání

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek městského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta, jak bylo uvedeno výše. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[7] Napadený rozsudek považuje za nesprávný a nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se relevantně nevypořádal s žalobními námitkami a pouze převzal odůvodnění z rozhodnutí žalovaného, které je však taktéž nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[8] Soud se nedostatečně vypořádal především s otázkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění a nezabýval se ani skutečným stavem věci. Nedostál požadavkům judikatury na řádné odůvodnění rozhodnutí, pomíjí prokázané skutečnosti, nereaguje na žalobní námitky a pouze přebírá názor správního orgánu, čímž se dopustil pochybení při přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Nutnost užití předmětného opatření nebyla vůbec zkoumána. Stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2007 – 46, v němž jsou vyloženy požadavky na odůvodnění soudního rozhodnutí, kterým městský soud dle názoru stěžovatele nedostál.

[9] Dále stěžovatel tvrdí, že se soud nedostatečně vypořádal s námitkou porušení zásady materiální pravdy a nedostatečného a nesprávného vypořádání odvolacích námitek žalovaným. Ve správním řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, čímž došlo k porušení § 3, jakož i § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgán I. stupně nezjistil okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele a zjišťoval jen skutečnosti v jeho neprospěch, což nenapravit ani žalovaný ani městský soud.

[10] Nesouhlasí ani s vypořádáním jeho námitky týkající se neprokázání závažného narušení veřejného pořádku, neboť nebyla zkoumána současnost. Stěžovatel se již dva roky žádného nezákonného jednání nedopustil. Správní orgán tvrdil, že naposledy stěžovatel porušil zákon nelegálním pobytem v období od 25. 10. 2013 do 19. 8. 2014, avšak nerefletoval, že stěžovatel podal žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť má vztah s občankou ČR, a je tedy rodinným příslušníkem občana EU. Na tomto místě odkazuje stěžovatel na judikaturu Soudního dvora EU týkající se výkladu pojmu veřejný pořádek, resp. výhrada veřejného pořádku, dle níž musí být opatření přijaté z důvodu veřejného pořádku či veřejné bezpečnosti založeno výlučně na osobním jednání dotčené osoby, přičemž nepostačí odsouzení pro trestný čin samo o sobě, nýbrž okolnosti vedoucí k odsouzení musí svědčit o chování představujícím trvalý ohrožení veřejného pořádku. Zároveň je třeba výhradu veřejného pořádku uplatňovat restriktivně. Žalovaný vyšel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu i soudů evropských, své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil, přičemž potvrzení takového rozhodnutí městským soudem způsobuje nezákonnost napadeného rozsudku.

[11] Za zcela nedostatečné považuje i vypořádání žalobní námitky nepřiměřenosti správního vyhoštění a jeho délky. Forma i délka uloženého opatření je naprosto nepřiměřená a nerelevantně odůvodněná. Městský soud nepřezkoumatelné a nezákonné rozhodnutí potvrdil, čímž zatížil

svoje rozhodnutí stejnými vadami. Délka vyhoštění je dle stěžovatele zcela nepřiměřená okolnostem daného případu. Stěžovatel přitom spolupracoval se správním orgánem a vypověděl pravdu o svém pobytu na území i důvodech jeho nelegálnosti. Je třeba vnímat i stigma ulpívající na cizinci v případě vyhoštění, které mu působí problémy do budoucna. Stejně nedostatečně se soud vypořádal i s přiměřeností zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele. Banalizoval dobu jeho pobytu na území ČR i vazby, které si během tak dlouhé doby vytvořil. Správní orgán přiměřenost nedostatečně posoudil, což odůvodňuje i tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Stěžovatel odkazuje na § 119a odst. 2 a 174a zákona o pobytu cizinců, které měly správní orgány při svém rozhodování zohlednit.

[12] Stěžovatel zároveň žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jehož důvody doplnil v podání ze dne 12. 9. 2016. Zde zároveň zopakoval část argumentace uvedené shora, přičemž k výhradě veřejného pořádku navíc uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné s ohledem na požadavek trvajících a aktuálního ohrožení veřejného pořádku. Již v žalobě upozornil, že plně respektuje poslední uložený trest a již dva roky se žádného prohřešku nedopustil. Je si plně vědom následků svých předchozích činů a do budoucna se i s ohledem na svůj perspektivní vztah na území ČR nechce dopouštět jednání, které by ohrozilo jeho pobyt na tomto území. Správní orgány i městský soud posoudily věc příliš formalisticky, když bez dalšího shrnuly trestnou minulost stěžovatele a vyvodily z toho chování i *pro futuro*. V této souvislosti se stěžovatel dovolává judikatury Ústavního soudu, dle které nelze při výkladu právních předpisů opomíjet jejich smysl a účel ve světle principů uznávaných v demokratickém právním státě. Rozhodnutí musí být spravedlivé ve vztahu k individuálním okolnostem každého jednotlivého případu. Dle stěžovatele je proto třeba zohlednit patrnou snahu a vůli již do budoucna neohrozit svůj pobyt na území ČR a respektovat právní předpisy tohoto státu.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření předně vypočetl celkem dvanáct případů, kdy byl stěžovatel postižen za protiprávní jednání (včetně pěti případů trestné činnosti). Má za to, že kumulace protiprávního jednání zvyšuje závažnost a společenskou škodlivost tohoto společensky nežádoucího jevu, zvláště když nikoliv ojediněle dochází k překročení hranice trestnosti. Žalovaný proto odkazuje na nashromážděný spisový materiál. Na podání ze dne 12. 9. 2016 reagoval žalovaný pouze tím, že i nadále trvá na svém názoru. Jelikož tedy druhé vyjádření neobsahovalo žádná tvrzení, k nimž by Nejvyšší správní soud přihlédl, nezasílal již předmětné podání stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost **není** důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že nejprve je třeba přezkoumat napadené rozhodnutí z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a teprve pokud zdejší soud neshledá nepřezkoumatelnost rozhodnutí či takové pochybení v postupu soudu, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, může posuzovat ostatní námitky týkající se samotného vypořádání věci městským soudem [vymezené důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Pokud by totiž námitku směřující k uvedenému kasačnímu důvodu shledal

pokračování

opodstatněnou, bylo by to zjevně překážkou dalšího věcného přezkumu napadeného rozsudku z dalších stěžovatelem uplatněných kasačních důvodů.

[17] Stěžovatel namítal, že městský soud se řádně nevypořádal s přiměřeností rozhodnutí a s prokázáním závažného narušení veřejného pořádku, nedostatečně své rozhodnutí odůvodnil a nezabýval se náležitě s žalobními námitkami. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.). Nejvyšší správní soud má za to, že žádnou z výše uvedených vad napadený rozsudek netrpí. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, z jakých konkrétních podkladů vycházel, jaká zjištění z nich dovodil a jakými úvahami se při hodnocení věci řídil. Na tomto závěru nemění nic ani závěry vyplývající z judikatury odkazované stěžovatelem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, a ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 – 46), neboť požadavkům zde uvedeným napadený rozsudek vyhovuje.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel ke každé své žalobní námitce bez dalšího uvedl, že se s ní městský soud vypořádal nedostatečně, následně svou argumentaci zopakoval i v kasační stížnosti, aniž by s názory městského soudu jakkoliv polemizoval. Jeho výtky tak fakticky zůstávají toliko v obecné rovině. Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by městský soud argumentaci stěžovatele pominul a v odůvodnění rozhodnutí se s ní nevypořádal. Námitkou nenaplnění podmínek pro vyhoštění stěžovatele z důvodu závažného narušení veřejného pořádku se soud zabýval na str. 9 napadeného rozsudku (přičemž na str. 10 reagoval i na skutečnost, že stěžovatel podal žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu), následně se na str. 10 až 12 zabýval přiměřeností správního vyhoštění uloženého stěžovateli a zásahem tohoto opatření do jeho práva na soukromý a rodinný život. Při posouzení uvedených námitek byla zhodnocena i skutečnost, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav, a teprve poté soud věc posuzoval věcně. Konečně dělce doby vyhoštění a jejímu odůvodnění se soud věnoval na str. 12 napadeného rozsudku. Lze proto uzavřít, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný, a je tudíž na místě zabývat se meritorními námitkami.

[19] Jádrem stížnostní argumentace spočívá v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a s tím souvisejícím nesprávném právním hodnocení otázky, zda se stěžovatel dopustil závažného narušování veřejného pořádku a zda zásah správního vyhoštění stěžovatele do jeho soukromého a rodinného života je přiměřený. Stěžovatel v kasační stížnosti vyslovil přesvědčení, že jeho pobyt na území ČR nepředstavuje trvající a aktuální ohrožení veřejného pořádku a že uložené správní vyhoštění nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života, neboť zde žije dlouhou dobu a vytvořil si zde vazby, včetně perspektivního vztahu. Nejvyšší správní soud se však zcela ztotožňuje se závěry městského soudu a považuje jeho právní posouzení za správné.

[20] Nejvyšší správní soud předně neshledal nedostatky ve zjištěném skutkovém stavu a námitky stěžovatele v tomto rozsahu považuje za nedůvodné. Pokud správní orgány a městský soud neshledaly vazby stěžovatele v ČR jako překážku pro vyhoštění a zjištěné protiprávní jednání v předchozích letech posoudily jako naplnění podmínek pro vyhoštění z důvodu závažného narušení veřejného pořádku, pak to neznamená, že nedostatečně zjistily skutkový stav. Žalovaný postupoval v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu a přihlédl ke všem skutečnostem,

kteřé v řízení vyšly najevo. Stěžovatel v tomto směru neuvádí žádné skutečnosti, které by měly správní orgány pomínout, přičemž sám tvrdí, že před správním orgánem vypověděl pravdu o okolnostech svého pobytu na území ČR. Jelikož správní orgány i městský soud zohlednily při svém rozhodování všechny skutečnosti tvrzené stěžovatelem i ty, které vyšly v průběhu řízení najevo, nelze souhlasit, že by byl skutkový stav zjištěn nedostatečně, či že by byly zjištěny jen okolnosti v neprospěch stěžovatele. Byly zohledněny jak jeho rodinné vazby (k přítelkyni a její dceři, stejně tak k matce), tak dlouhá doba pobytu na území ČR, kdy zde žil od 10 let, absolvoval základní školní docházku, vyučil se a začal pracovat. Dokonce správní orgány nikterak nerozporovaly, že je rodinným příslušníkem občana EU, přestože společné soužití s družkou vykazuje jisté náznaky nestálosti (poměrně krátká doba společného soužití, poté se družka odstěhovala a začala se stěžovatelem znovu bydlet až v průběhu správního řízení, rozpory ve výpovědích ohledně soužití v bytě matky stěžovatele, atd.). I okolnosti ve prospěch stěžovatele tedy byly zjištěny a zohledněny. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ve shodě s městským soudem neshledal nedostatky ve zjištěném skutkovém stavu. Nyní proto bude zkoumat, jak bylo se zjištěnými skutečnostmi naloženo ve vztahu k naplnění pojmu závažné narušení veřejného pořádku dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a následně k přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[21] Nejvyšší správní soud nemá žádných výhrad proti způsobu, jakým správní orgány posoudily druh a závažnost protiprávního jednání stěžovatele. Této otázce správní orgány věnovaly značnou pozornost, přičemž rovněž městský soud se v napadeném rozsudku s touto otázkou vypořádal důkladně. V daném případě z výčtu skutků, které žalovaný uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 2-4) a kterých se stěžovatel dopustil v rozmezí let 2009 až 2015 (přičemž se jednalo opakovaně o trestné činy, přečiny i přestupky) je nesporné, že stěžovatel je osobou opakovaně porušující právní řád ČR, a to i závažným způsobem, společensky nebezpečným. Stěžovatel řídil motorové vozidlo pod vlivem drog, a to opakovaně, i přes zákaz řízení motorových vozidel, který mu byl za totéž trestné jednání uložen. Nerespektoval odsuzující rozsudky, zákazy, neplnil ani peněžité tresty. Dále se dopustil krádeže a poškozování cizích práv zneužitím identity. Jeho protiprávní, a v mnohých případech dokonce trestná činnost se opakovala dlouhodobě (v letech 2009 až 2014) i přes ukládání trestů. Stěžovatele nepřimělo k respektu k právnímu řádu České republiky ani to, že mu bylo na základě jeho trestné činnosti zrušeno povolení k trvalému pobytu. Po uplynutí lhůty, která mu byla uložena k vycestování po zrušení pobytového oprávnění, na území České republiky setrval a opět tedy porušoval zákony této země. Nelegálnost jeho pobytu byla přerušena zahájením řízení o správním vyhoštění. Nelze však na základě toho předpokládat, že by v průběhu správního řízení mohlo být zhojeno riziko, které stěžovatel pro veřejný pořádek představuje z důvodu zcela zřejmého pohrdání právním pořádkem ČR a nerespektování jakýchkoliv autoritativních aktů. Aktuálností nebezpečí, které stěžovatel pro veřejný pořádek na území ČR představuje, se ostatně podrobně zabýval žalovaný na str. 7 dole a v polovině str. 8. Zde je zřejmé, že jednání stěžovatele bylo posuzováno komplexně a ve vztahu k době rozhodování žalovaného, kdy byl stěžovatelův neoprávněný pobyt hodnocen ve vazbě na jeho opakovanou trestnou činnost. Nelze proto souhlasit, že by správní orgány (jakož i městský soud) bez dalšího shrnuly trestnou činnost stěžovatele a vyvodily z toho i jeho chování do budoucna. Co se týče vytýkaného nelegálního pobytu stěžovatele, který poukazuje na podání žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu, Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, kde městský soud jasně konstatoval, že podaná žádost k přechodnému pobytu nezaložila fikci oprávněného pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Tento závěr stěžovatel ani nikterak nerozporuje.

[22] Nejvyšší správní soud podotýká, že v odvolání i v žalobě stěžovatel pouze tvrdil, že správní orgán hodnotil jen jeho minulost a k současnosti uvedl toliko nelegální pobyt, a že tedy nebyla zkoumána aktuálnost nebezpečí pro veřejný pořádek a nebylo reflektováno

pokračování

podání žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu. Nikterak však netvrdil, že by měl snahu a vůli již do budoucna respektovat právní předpisy ČR a nechtěl dále narušovat veřejný pořádek. Jedná se tudíž o námitku na hranici přípustnosti dle § 104 odst. 4 s. ř. s., která se navíc jeví jako zjevně účelová. K tomu proto Nejvyšší správní soud toliko dodává, že stěžovatel tuto námitku spojuje primárně s tím, že nechce ohrožovat svůj pobyt na území ČR, který však není založen na žádném platném povolení (s odhlédnutím od skutečnosti, že po dobu správního řízení o vyhoštění a o žalobě proti rozhodnutí o vyhoštění je pobyt cizince v souladu se zákonem dočasně legalizován). Z obsahu všech jeho dosavadních podání (kasační stížnosti nevyjímaje) však plyne, že své opakované protiprávní jednání bagatelizuje a neshledává jej závažným. Užívání drog a vykonávání jakékoli činnosti pod jejich vlivem nese s sebou minimálně vždy ohrožení života a zdraví jiných. Řízení motorového vozidla pod vlivem drog, a to opakovaně a přes již dříve vyslovený zákaz, je nesporně závažným trestným jednáním. Uznání závažnosti a škodlivosti jednání je však nutným předpokladem skutečné sebereflexe osoby, která se jich dopustila, jak poukázal již žalovaný. Z obsahu správního ani soudního spisu Nejvyšší správní soud neshledal jakoukoliv snahu stěžovatele respektovat do budoucna právní předpisy ČR, a není mu ani zřejmé, z čeho by tato snaha měla být patrná, jak bez dalšího konstatuje stěžovatel (naopak je zřejmá tendence spíše opačná, když stěžovatel v protiprávním jednání pokračoval i poté, co mu z důvodu narušení veřejného pořádku bylo zrušeno oprávnění k trvalému pobytu). Údajná stěžovatelova snaha respektovat právní řád ČR proto nemohla být zohledněna ani správními orgány. Námitky stěžovatele stran nenaplnění podstaty závažného narušení veřejného pořádku tedy nejsou důvodné a lze uzavřít, že správní orgány nepochybyly, když na jednání stěžovatele aplikovaly ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[23] Stěžovatel svým jednáním naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, zbývá posoudit námitky vztahující se k porušení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které brání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie.

[24] Jak správně uvedl již městský soud, práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).

[25] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v posledně citovaném rozsudku Městský soud v Praze uvedl, že „[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění

cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vztahům na území České republiky“.

[26] Městský soud i správní orgány nepochybnily, že rozhodnutí o správním vyhoštění skutečně představuje zásah do života stěžovatele, nicméně dostatečně a přesvědčivě se vypořádaly s tím, že v dané situaci nejsou naplněny podmínky ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Kasační soud vycházel z premisy, že zásah do soukromého a rodinného života cizince je možný za předpokladu, že je přiměřený okolnostem případu. Aplikoval přitom, stejně jako městský soud, kritéria vyplývající ze shora citované judikatury ESLP a správních soudů.

[27] Stěžovatel na území ČR páchal opakovaně úmyslnou trestnou činnost a další protiprávní činy, přičemž po zrušení povolení k trvalému pobytu nadále nelegálně na území ČR setrval. Závažnost jeho jednání spočívá ve zcela úmyslném a dlouhodobém porušování zákonů a nerespektování rozhodnutí orgánů veřejné moci, kdy projevil zjevnou neúctu k právnímu řádu ČR. Svůj rodinný život s partnerkou a její dcerou začal budovat až v době, kdy zde pobýval nezákonně. Při zakládání rodinných vazeb v takové situaci však musí všichni zúčastnění rozumně předpokládat, že jejich společné soužití na území ČR bude pravděpodobně pouze dočasné a měli by tedy zvažovat i jiné možnosti soužití, případně se smířit s pravděpodobným vzájemným odloučením. Kromě toho správní orgány zohlednily, že stěžovatel žije na území ČR již od dětství a nepochybně si zde za tu dobu vybudoval jisté zázemí, včetně partnerského vztahu s občankou ČR. Tyto skutečnosti nicméně posuzoval ve vztahu k závažné protiprávní činnosti, které se opakovaně stěžovatel dopouštěl a jež byla završena jeho neoprávněným pobytem. To však neznamená, že by byl zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života v případě vyhoštění jakkoliv bagatelizován.

[28] Nejvyšší správní soud nemá žádných výhrad proti způsobu, jakým správní orgány posoudily druh a závažnost protiprávního jednání stěžovatele ve vztahu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Této otázce správní orgány věnovaly značnou pozornost (již krajské ředitelství policie se jí zabývalo velmi podrobně), přičemž i městský soud ji vypořádal důkladně a nelze souhlasit, že by pouze převzal odůvodnění napadeného rozhodnutí. V daném případě převážil nad potřebou ochrany soukromého a rodinného života stěžovatele veřejný zájem na jeho vyhoštění, když se jedná o osobu opakovaně porušující právní řád ČR, která na jejím území páchala společensky nebezpečnou činnost, již řízení pod vlivem drog a další shora popsané činy nepochybně jsou.

[29] Není zřejmé, jaké „stigma“ by na stěžovateli mělo v případě vyhoštění „ulpívat“. Do budoucna je stěžovatel vázán pouze dobou vyhoštění a nic mu poté nebrání, aby svůj pobyt na území ČR řádně legalizoval. To vše za podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců.

[30] Správní orgány, stejně tak i městský soud, své úvahy odůvodnily i ve vztahu k délce doby vyhoštění, která se s ohledem na shora uvedené nejví Nejvyššímu správnímu soudu nepřiměřená. Za jednání vytykané stěžovateli mohla být doba vyhoštění stanovena až na deset let (§ 119 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že nebyly zohledněny i skutečnosti v jeho prospěch. Doba jeho pobytu na území ČR a vztah s občankou ČR i s matkou žijící též v ČR, jakož i další zjištěné skutečnosti, se nepochybně promítly rovněž do délky doby uloženého správního vyhoštění, která byla stanovena při dolní hranici zákonného rozpětí. Nejde tudíž o dobu nepřiměřenou okolnostem daného případu.

pokračování

[31] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů. Odkladný účinek vyvolává účinky jen do skončení řízení před soudem. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

IV. Závěr a náklady řízení

[32] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu